

REJS SU-KAMPEN

FORSVAR LEVEVILKÅRENE! BRYD HUL I KRISEPOLITIKKEN!

Slut op om debatdagene den. 4., 5., og 6. april. Gør dem landsdækkende. Brug debatdagene som udgangspunkt for en SU-kamp. Lad dem munde ud i en bred enighed bag Danske Studerendes Fællesråds (DSF's) krav og hvilke aktionsformer, der skal til for at føre kravene til sejr. Brug debatdagene til at tvinge DSF's Årskongres til at tage initiativ til kampen for 30.000 kr. i uddannelsesstøtte.

Den megen røre om uddannelsesstøtten har sidst ført til, at der nu udbetales 31 mill. kr. »ekstra« i stipendier. Men det er som en dråbe i havet, der kun giver seks procent mere. Og det er penge, der allerede har været afsat fra starten af studieåret, men altså først kommer til udbetaling nu.

De 85 mill. kr., der skal uddeles til efteråret er på samme måde kun klatskillinger, som på ingen måde bringer uddannelsesstøtten op i bare nærheden af et eksistensminimum. Samtidig er det kun uddannelsessøgende under 23 år, der får noget ud af de penge.

De studerendes økonomiske situation er idag stadig katastrofal. Priserne stiger, SU-en udhules og det bliver stadig sværere at få arbejde ved siden af studierne. Ligesom sidste forår vil man dette forår se en stærk stigning i antallet af studerende, der må melde fra studierne på grund af økonomisk ruin.

Det er krisen i det kapitalistiske samfund, der har skabt denne situation. Krisen hænger uløseligt sammen med kapitalismen og først nå kapitalismen er styrtet kan kriserne afskaffes. Børgerkabet forsøger at komme ud af krisen ved at lade arbejderklassen betale krisens byrder, i form af indkomstpolitik og nedskæringer af statens udgifter. Det går også ud over de uddannelsessøgende.

Socialdemokratiets uddannelsespolitik er et element i forsøget på at redde den danske kapitalers chancer på det internationale marked gennem grove overgreb på levevilkår, arbejdsforhold og demokratiske rettigheder. Ideen i den SU-reform, som Ritt Bjerregård har pålagt det Centrale Uddannelses Råd at udarbejde til efteråret er, at lave et samlet krisepolitisk angreb på de uddannelsessøgende og færdiguddannede. Den hovedindhold skal være en styrkelse af indkomstpolitikken og de sociale- og uddannelsesmæssige nedskæringer.

Den skal være et redskab for effektivisering, stramning, registrering og nedskæringer på de færdiguddannedes løn. Samtidig vil dette angreb

blive syltet ind i snak om »kamp mod egoismen«, »at stå sammen i krisetider« og »om at tage fra de privilegerede«. Når et sådant forslag kommer vil de uddannelsessøgende stå endnu svagere end i dag. De vil da stå overfor et større samlet reformforslag, hvilket vil kræve meget stor styrke at skulle kæmpe imod.

Foråret 1978 er det bedst tænkelige tidspunkt for en omfattet SU-kamp. Den utilfredshed, der allerede har vist sig blandt de uddannelsessøgende har skabt en vis uro i borgerskabets rækker. Men forudsætningen for en egentlig forbedring af SU-en er, at flertallet af de uddannelsessøgende bakket kampen op, går aktivt ind i den og sætter magt bag kravene.

Derfor må DSF- og Studenterråds-toppene standse deres syltningspolitik. Mens de sidder og udtænker alle mulige »omgåelses«- og »undgåelses«-strategier, fjerner de sig helt fra det store flertal af de uddannelsessøgende og deres akutte problemer med at skaffe sig bedre levevilkår. Et af argumenterne for de mange »omgåelses«- og »undgåelses«-strategier er, at Socialdemokratiet er så stærkt, at det ikke nytter at kæmpe. Det er rigtigt, at Socialdemokratiet står stærkt og de uddannelsessøgende kan ikke fjerne hele krisepolitikken. Men de uddannelsessøgende kan på delområder slå hul i krisepolitikken, hvis de griber fat de rigtige steder og samler så stor en styrke som muligt. Undetiden hører man også nogle af disse folk sige, at de uddannelsessøgende ikke skal

tilkæmpe sig højere SU, for så bliver studierne bare disciplineret. Det er rigtigt, at Socialdemokratiet med næb og klør vil forsøge at stramme studierne. Det vil de gøre uanset, hvormeget de uddannelsessøgende tilkæmper sig i SU. Der er ikke lagt op til en bytte-handel fra regeringens side, hvor de studerende kan få mere i SU, såfremt de vil æde en stramning af studierne. Regeringens krisepolitik går derimod ud på at plyndre de uddannelsessøgende og færdiguddannede til benet.

Kan de uddannelsessøgende tilkæmpe sig mere i SU vil de tværtimod også stå bedre rustet til at kæmpe mod yderligere stramninger af studierne. Kampen for højere SU står således ikke i modsætning til kampen mod politisk ensretning af studierne og kampen mod den borgerlige ideologi - det er tværtimod kampe, der kan understøtte hinanden.

SU-kampen må rejses. Den kan samle det store flertal af de uddannelsessøgende. Men den kan kun kæmpes til sejr gennem en konfrontation med borgerskabets statsmagt - enten lykkes krisepolitikken eller også får de uddannelsessøgende forbedret deres levevilkår.

Det er i basis at kampen skal rejses. Ledelserne i de studerendes organisationer må tvinges til at gå ind i kampen, så organisationerne tjener kampen.

Svaret på den manglende mobilisering er at sætte aller kræfter ind på mobiliseringsarbejdet i basis, aktuelt op til debatdagene og DSF's årskongres.

KOMMUNISTISK ARBEJDERPARTI

GÅ IND I SU-GRUPPERNE

GRUNDLAGET FOR EN BASISMOBILISERING

Rundt omkring på de forskellige uddannelsessteder findes der idag en del SU-grupper. Men det er langt fra alle steder. Mange steder fungerer grupperne heller ikke særlig godt. Skal der skabes en omfattende mobilisering blandt flertallet af de studerende, må SU-grupperne styrkes. Alle de studerende, der mener, at en SU-kamp er vigtig, må gå ind i arbejdet — uanset politisk tilhørsforhold eller om man iøvrigt er aktiv i studenterpolitisk arbejde til dagligt. SU-grupperne må først og fremmest sørge for, at der kommer gang i diskussionen bredt blandt de studerende. De må sørge for, at der kommer oplæg ud til alle studerende på undervisningshold/årgangsmøder og studentermøder. Der ligger efterhånden en del oplæg fra de forskellige studenterråd og DSF. SU-grupperne må sørge for, at de vigtigste af disse diskuteres. Og afvejet efter de lokale forhold må de om nødvendigt selv lave oplæg. Kan SU-grupperne nå til enighed om grundlag, krav og aktionsformer for kampen vil dette styrke arbejdet meget.

Skal der rejses en SU-kamp, må SU-grupperne også diskutere forholdet mellem de studerende og deres organisationer, således at der let kan dannes

aktionskomiteer, når kampen starter. Folk fra SU-grupperne kan da, som nogle af dem, der står i spidsen for at rejse en SU-kamp gå ind i aktionskomiteerne. Derudover må SU-grupperne lægge helt konkrete planer for, hvordan man evt. med »udrykningstjenester« kan komme ud til alle studerende, hvordan man kan tilrettelægge en undervisningsboykot og have forslag til, hvad diskussionerne skal indeholde.

Er de eksisterende fagråd/studenterråd enige med SU-grupperne om vigtigheden af en SU-kamp (og ikke kun i ord, men også i handling), må SU-grupperne arbejde tæt sammen med fagrådene/Studenterrådene. Men ikke alle steder udgør fagrådene/Studenterrådene idag den mest drivende kraft i dette arbejde. De steder får SU-grupperne en helt uundværlig rolle.

Fungerer SU-grupperne dårligt er grundlaget for en virkelig bred mobilisering blandt flertallet af de studerende ikke til stede. Derfor er SU-grupperne nødvendige idag.

Gå ind i SU-grupperne og styrk grundlaget for en SU-kamp!

KRAV OG PAROLER

Kommunistisk Arbejderparti går ind for, at der kæmpes for disse krav og under disse paroler:

- 30.000 KR. I UDDANNELSESSTØTTE
- 23 ÅRS-REGLEN VÆK
- FORHØJELSE AF STIPENDIEANDELEN
- RENTEFRIE LÅN
- FORSVAR LEVEVILKÅRENE!
- FORBEDRINGER I RETNING AF
- UDDANNELSESLØN!
- BRYD HUL I KRISEPOLITIKKEN!
- BEKÆMP STATENS
- REAKTIONÆRE UDDANNELSESPOLITIK!

DE UDDANNE MÅ SELV GÅ EKSAMENSBOYKOTE

Blandt studenterne er der idag ret stor opslutning om de krav, som DSF har rejst. De fleste politiske strømninger, — undtagen Moderate Studenter og DSU, er enige om kravene. Det er godt, at enigheden rækker så langt, men så rækker den heller ikke længere. Der er nemlig ikke enighed om, hvad man må gøre, for at få kravene igennem. KAP mener, at når man opstiller krav, så må man også anviser, hvilke aktioner, der må iværksættes for at få kravene igennem. Kravene i sig selv er ikke meget bevendt. DSF's SU-krav er store krav. Skal de kæmpes igennem må der omfattende aktioner til. De stærkeste magtmidler, de uddannelsessøgende har, er undervisningsboykot og eksamensboykot.

De er magtmidler, der lægger et økonomisk og politisk pres på staten. Et økonomisk pres, fordi aktionerne vil påtvinge staten en merudgift til genpagtagelse af undervisning og eksamen. Beløbet kommer godt nok ikke op i nærheden af, hvad det koster at indfri kravene fuldt ud. Men det vil alligevel betyde noget i en tid, hvor der føres skarp kontrol med hver krone på de statslige budgetter. Samtidig vil der opstå et politisk pres på staten, når de uddannelsessøgende under en aktion står sammen i en kamp mod statens politik. Staten og Socialdemokratiet vil stå frem som en direkte fjende for de studerende. Der vil være en omfattende politisk uro, som staten vil forsøge at dysse ned.

Både undervisningsboykot og eksamensboykot kræver, at et flertal af studenterne indenfor den pågældende årgang slutter op bag det. Det stiller store krav, men ikke umulige krav, fordi det idag er et flertal af studenterne, der er ramt af den elendige støttemulighed. Hvis et flertal indenfor en årgang går ind for aktion, må man prøve at overtale resten til ikke at gå til undervisningen eller eksamen og dermed være skruibrækkere. Lykkes det ikke at overtale dem, må det overvejes, om man skal blokere undervisningen og eksamen. Det vil være godt, hvis man på debatdagene den 4-6. april kan vedtage

LESSEØGENDE UD I KAMP R ET STÆRKT VÅBEN

en fortsat undervisningsboykot. Men spørgsmålet om eksamensboykot må også hurtigt tages op. En undervisningsboykot på nuværende tidspunkt kan nemlig ikke køre ret længe, før de, der deltager, rent faktisk kommer til at boykotte deres eksaminer, fordi de ikke kan nå at få læst. På den måde kommer man ind i en individuel, ufrivillig eksamensboykot, ligesom der var optræk til under RUC-aktionen 77. Selvom det lykkes at få omfattende aktioner igang, er sejren ikke sikker. Regeringen vil indstille sig på en langvarig udmattelseskrig som ved RUC-aktionen i 77. De studerende har ikke den samme afgørende betydning for samfundets drift, som f.eks. benzinchauferne. Arbejdet på de høje læreranstalter kan godt ligge stille i en periode, uden at det betyder så meget. De studerende må derfor indstille sig på en langvarig, hård kamp. Ligeledes vil regeringen sikkert forsøge at så splittelse blandt de aktionerende, gennem hetz og evt. ved at komme med et elendigt udspil. Også sådanne splittelsesforsøg må de studerende styrke sig imod.

En sejr i SU-kampen betyder nødvendigvis heller ikke at alle DSF's krav indfries. Det vigtigste krav er en hævelse af det samlede rådighedsbeløb, og en betydelig forhøjelse af dette må vurderes som en sejr.

Det lyder voldsomt, når KAP foreslår undervisnings- og eksamensboykot, men det er nødvendige midler, hvis der skal kæmpes radikale forbedringer igennem. Det er et spil for galleriet, når Komm.S. og visse ledende folk indenfor DSF og Studenterrådene udelukkende foreslår tidsbegrænsede aktioner, gadeteater og løbeseddeluddeling. Disse aktiviteter kan være udemærkede, men er langt fra tilstrækkelige til at sikre sejre i SU-kampen. Det er forkert kun at foreslå aktioner med så begrænset styrke i forhold til de opstillede krav. Det kan kun betyde, at man ikke tager kravene alvorligt.

DE UDDANNELSESSØGENDE MÅ HAVE ØJEBLIKKELIG ADGANG TIL BISTANDSHJÆLP

Som noget helt enestående har de uddannelsessøgende idag ikke mulighed for at få bistandshjælp, selvom f.eks. deres lån er opbrugt. Det skyldes, at de studerende går efter SU-reglerne. Andre grupper i samfundet har ret til hjælp efter bistandsloven, såfremt de ikke kan få arbejde eller understøttelse på anden måde.

DSF kørte sidste forår en del sager op i de sociale anke-instanser for at få en principiel stillingtagen. Svaret var klart. De studerende står ikke til rådighed for arbejdsmarked og kan derfor heller ikke få bistandshjælp. Kun hvis man melder sig fra studierne eller søger orlov, går på arbejdsformidlingen uden at få arbejde, kan studerende få socialhjælp. En sådan situation er helt uforsvarlig.

I længden kan kun en højere SU fjerne dette problem. Men indtil et sådant resultat foreligger må de uddannelsessøgende også kæmpe for øjeblikkelig mulighed for bistandshjælp.

Allerede under debatdagene må dette problem derfor også tages op. Selvom hovedopgaven er at rejse en langvarig kamp for højere SU, må også de helt akutte problemer løses. De studerende bør ikke acceptere, at der dette forår vil være 6 studenter, der daglig må holde op med at studere. At rejse en kamp for øjeblikkelig bistandshjælp står ikke i modsætning til, at det samtidig gælder om at starte en kamp for højere SU. Tværtimod kan kampen for bistandshjælp øge mobiliseringen yderligere. Den må opfattes som en delkamp i kampen for højere SU.

Men kampen for bistandshjælp må ikke blive den eneste kamp, man prøver at starte. Den vigtigste kamp er stadig kampen for højere SU.

Under debatdagene må der gøres et særligt arbejde for at samle alle de studenter, der nu har opbrugt deres lån og derfor ikke kan klare sig til sommerferien. Man må under debatdagene diskutere, hvordan også dette krav kan kæmpes til sejr.

Kravet om ekstraordinær bistandshjælp dette forår er som delkrav ikke umuligt.

Kravet er begrænset og regeringen kan forholdsvis let dispensere for kravet dette forår, indtil en anden løsning på SU-problemet er fundet.

Men heller ikke for at få dette krav indfriet, er det tilstrækkeligt med appeller, gadeteater og lign. Der har tidligere været forslag fremme om at besætte bistandskontorerne for at få kravet opfyldt. Men en besættelse af bistandskontorerne vil let skabe splittelse overfor de ansatte og folk, der søger hjælp, såfremt dette hindres. Og de ansatte er ikke de uddannelsessøgendes fjender. I stedet må de uddannelsessøgende diskutere muligheden for kollektivt at søge orlov og dermed bistandshjælp, hvis det ikke hindrer muligheden for at gå til eksamen til sommer. Det må diskuteres, om der kan iværksættes en undervisningsboykot for kravet. Er alle disse muligheder forsøgt kan man evt. senere overveje muligheden for at lave nogle aktioner overfor rådhusene.

ENHED ARBEJDE, ARBEJDSLØSE OG UDDANNELSESSØGENDE

De uddannelsessøgende står ikke alene i kampen mod krisepolitikken. Overalt sætter borgerskabet ind med angreb. Kun få steder lykkes det at slå krisepolitikken tilbage — og da kun på delområder.

Men det er disse sejre, der viser vejen frem idag. Sejrene i B&W klub 4, RUC 76, Farum Midtpunkt, Christiania og andre kampe viser, at det nytter at kæmpe. De viser, at kun kamp giver sejre, — at kampene oftest bliver langvarige, men at der kan brydes hul i krisepolitikken.

Det er ved at føre kamp på de områder, hvor der kan skabes stærk og omfattende mobilisering, at arbejderklassen vinder fremgang. Men samtidig ser vi hver gang, hvordan regering, arbejdsgivere og topledelse i fagbureaukratiet sætter alt ind på at knække kampene. Derfor bliver mange kampe langvarige og kræver stor solidaritet.

Lær af stilladsarbejderne

De kæmpende stilladsarbejdere er med deres aktion et forbillede for hele arbejderklassen og også for de uddannelsessøgende i SU-kampen. Hele det støtte- og solidaritetsarbejde, der her er vokset frem viser, at der kan og skal skabes enhed mellem arbejdende, arbejdsløse og uddannelsessøgende. Det viser, at kampene styrkes herigennem. Kampen for at bryde hul i krisepolitikken er en fælles kamp for hele arbejderklassen.

De uddannelsessøgende må lære af andre kampe.

De kan lære meget af stilladsarbejdernes utrolige kampvilje — trods langvarig kamp. De kan lære meget af den disciplin og det samtidig udbredte demokrati, som stilladsarbejderne fremviser i deres kamp. De uddannelsessøgende kan lære meget af stilladsarbejdernes enige modstand mod ethvert splittelsesforsøg. Samtidig med, at de uddannelsessøgende må støtte denne kamp må de vinde støtte for deres egen kamp på arbejdspladser, i fagforeninger og blandt de arbejdsløse. Men forudsætningen for en sådan støtte er først og fremmest, at de uddannelsessøgende selv går i kamp. Støtten må bygges på den fælles interesse i at bryde hul på krisepolitikken. Og i SU-kampen aktuelt på den fælles interesse, at de uddannelsessøgende får dækket deres leveomkostninger gennem uddannelsesstøtte i stedet for erhvervsarbejde. De studerende fungerer idag ofte som løntrykkere på arbejdsmarked og er derved med til at holde arbejdernes lønninger nede. De lønninger, der i forvejen er alt for lave og er i realnedgang.

Som billig deltidsarbejdskraft er de uddannelsessøgende også med til at holde arbejdsløse ude fra arbejde. Og det med en arbejdsløshed, der idag overstiger 200.000.

Når de uddannelsessøgende kæmper for højere SU, yder de derfor deres bidrag til den samlede kamp mod krisepolitikken.

NEJ TIL LØNTRYKKERI!

OP TIL DSF's ÅRSKONGRES

Styrk enheden for kamp mod krisepolitikken.

Den socialdemokratiske regering må udpeges som en direkte fjende i kampen mod den reaktionære uddannelsespolitik!

Kongressen må tvinges til at tage initiativ til en SU-kamp

Kommunistisk Arbejderparti mener, at den vigtigste opgave på DSF's årskongres må være at styrke SU-kampen. Kongressen må derfor vedtage kravene og rejse dem direkte overfor statsmagten med krav om svar indenfor en uge. Samtidig må den vedtage at arbejde for en omfattende aktion, når regeringens afvisning foreligger. Kongressens deltagere må beslutte at sætte alle kræfter ind på at styrke den interne mobilisering til kamp.

På debatdagene den 4-6. april må det diskuteres, hvordan SU-kampen kan videreføres. Fra debatdagene må der rettes resolutioner til DSF-kongressen, for at få den til at opfordre til landsdækkende aktioner.

Men for at kongressen skal vedtage en opfordring til aktion, må den tvinges til det. Arbejdet i SU-grupperne og for at øge mobiliseringen på uddannelsesstederne er derfor helt afgørende.

Socialdemokratiet er en fjende

I kampen for højere uddannelsesstøtte og for at

bryde hul i krisepolitikken er Socialdemokratiet de studerendes uforsonlige fjende. Det ses klart efter August-forlig, kriminalisering af strejker og blokadevåbnet, overenskomstindgreb, adgangsbeholdning, SAMBAS-konflikten, BT-sagen, mexicaner-sagen osv. Den Socialdemokratiske regering står idag klar til at gennemføre en omfattende krisepolitik indenfor uddannelsessektoren med stramninger, økonomisk udsultning, disciplinering, effektivisering og registrering. På den baggrund er det vigtigt på kongressen at slå fast, at Socialdemokratiet er en af de studerendes vigtigste modstandere. Socialdemokratiets forsøg på at få politisk indflydelse i de studerendes egne organisationer, gennem DSU, må derfor bekæmpes.

Kamp er nødvendigt

Hvis man skal have forbedringer igennem, bliver det ikke ved at appellere til politikernes gode viljer, men ved at tvinge dem til at give efter for det pres, der er opstået ved at de studerende er gået ud i kamp. Det er også forkert at sætte sin lid til, at de studerendes repræsentanter i de statslige råd og udvalg kan skaffe forbedringer. Hvis Ritt Bjerregaard og den Socialdemokratiske regering beslutter at give de uddannelsessøgende nogle forbedringer, er det ikke fordi Rådet for Uddannelses Støtte har givet dem nogle gode ideer, men fordi de er tvunget til det.

Komm.S. ser ikke Socialdemokratiet som en fjende af de uddannelsessøgende. De betragter Socialdemokratiet som et arbejderparti, der er presset af de borgerlige partier til at føre en borgerlig politik. Og det trods Socialdemokratiet åbenlyst vedkender sig ansvaret for den politik, de fører. Komm.S. mener, at det er muligt at opnå forbedringer ved at opfordre Socialdemokratiet til at bruge »det andet flertal« og gennem samarbejde med Socialdemokratiet om reformer. Komm. S.'s syn på Socialdemokratiet betyder, at de vil modarbejde en egentlig kamp mod den Socialdemokratiske regering. Den kamp, der er nødvendig for at opnå forbedringer af SU.

Omgåelsesstrategi er overgivelsespolitik

For tiden er et flertal indenfor ledelsen af DSF og Studenterrådene begyndt at opstille »nye« strategier for studenterorganisationerne: Omgåelsesstrategierne. Indholdet heri er, at staten er så stærk, at de

studerendes kamp ikke nytter noget. De skal derfor danne grupper og »kollektivisere deres økonomiske problemer« og lave kritiske studier fjernt fra verdens vrimmel. Med andre ord skal studenterne sidde i grupper og græde over elendigheden.

Det er vigtigt at føre kamp mod borgerskabets ideologi på undervisningshold, til forelæsninger m.v. Men udelukkende at satse på den ideologiske kamp er ikke tilstrækkeligt. Det er ensbetydende med, at kampen mod krisepolitikken reelt opgives. Og Socialdemokratiet i spidsen for borgerskabet får lov til i ro og fred at gennemføre forringelser af levevilkårene og politisk disciplinering af studierne. Intet vil være mere kærkomment for Ritt og regeringen.

Idag er denne politik en direkte hindring for, at der rejses en kamp for mere SU. Det er en linie, der opgiver kampen inden den overhovedet er begyndt. Den må derfor afvises af de studerende, så den ikke vinder overhånd på kongressen. Og overfor den må der opstilles en linie for studenterkampen, som styrker de studerendes kamp mod krisepolitikken og dens konsekvenser.

**Bekæmp krisepolitikken — —
kamp forbedringer igennem**

Kommunistisk Arbejderparti opfordrer kongressen til at udvikle en bred forsvarspolitik overfor de angreb, som de studerende udsættes for på grund af krisen. En politik, der samler det store flertal af de studerende om at gå i kamp for at bryde borgerskabets massive angreb.

De uddannelsessøgende udsættes for overgreb på mange områder. Ruskurserne forsøges kvalt, budgetterne strammes, så mange lærere må fyres, adgangsbeholdningstallene strammes og de faglige Landsudvalg forbereder studietidsforkortelser og studiestramninger. Der er idag ikke basis for en gennemkæmpelse af omfattende reformer eller samfundsmæssige helheds løsninger. Det står de uddannelsessøgende ikke stærkt nok til i den nuværende situation. Det vil derfor være eventyrpolitik at forsøge. Det vil i sidste ende føre til en demobilisering af de uddannelsessøgende og dermed styrke Socialdemokratiets politik yderligere.

Men den svære situation må ikke føre til en total opgaven og kapitulation, som omgåelsesstrategien lægger op til. At der ikke øjeblikkeligt kan skabes forbedringer på alle områder, er ikke ensbetydende med, at de studerende ikke har mulighed for at føre kamp til sejr.

Idag må uddannelsespolitikken baseres på at bryde kriseoffensiven på de områder, hvor der kan skabes den nødvendige mobilisering og kampvilje. Til disse kampe må der søges solidaritet og opbakning fra andre dele af arbejderklassen. Støtten må bygge på de fælles interesser i at bekæmpe krisepolitikken. Det er sådanne sejre, der skaber forudsætning for yderligere fremgang for de uddannelsessøgende og resten af arbejderklassen.

SU-kampen er et eksempel på en sådan kamp. Lykkes det at rejse denne kamp og føre den til sejr, vil der hermed skabes et slagkraftigt og omfattende grundlag for at rejse kampen mod andre dele af den krisestyrede uddannelsespolitik. Også mod de andre overgreb, som en SU-reform vil søges knyttet sammen med.

**BEKÆMP STATENS REAKTIONÆRE
UDDANNELSESPOLITIK!**

BEKÆMP KRISEPOLITIKKEN!

STYRK DE STUDERENDES ORGANISATIONER!

Til ARBEJDERAVISEN,
Studiestræde 24, 1455 Kbh K.

Send mig:

- ☐ fra førstkomende nr. til nr. 24/1978
- ☐ fra førstkomende nr. til nr. 48/1978
- ☐ Kuvertforsendelse (1,25 kr. ekstra pr. nummer)

som jeg betaler, når jeg modtager girokortet.

Andre bemærkninger:

BESTILLINGSKUPON ABONNEMENT

Navn:

Adresse:

Postnr. og by:

Dato:

ABONNER PÅ ARBEJDERAVISEN